

Bilag.

Bemærkninger til det justitsministerielle Udvalgs Lovudkast, der er enslydende med det fremsatte Lovforslag.

Ved Udarbejdelsen af det foreliggende Lovudkast er der fulgt den Systematik, at Virksomhedsomraadet er angivet i § 1, Organisationen i § 2 og de væsentligste Regler vedrørende Forretningsgangen i §§ 3—5. Yderligere Regler vedrørende Forretningsgangen foreslaas fastsat af Justitsministeriet ved Bekendtgørelse i Medfør af Lovens § 3, jfr. om det af Udvalget udarbejdede Udkast til saadan Bekendtgørelse nedenfor.

Endelig findes Reglen om den aarlige Beretning om Raadets Virksomhed i Lovudkastets § 6 og Ikrafttrædelses- og Ophævelsesbestemmelser i Udkastets § 7.

En Regel om Raadets Virksomhedsomraade i stedlig Henseende, svarende til den nugældende Lovs § 14, Stk. 5, har man fundet upaakrævet.

Med Hensyn til *de enkelte Paragraffer* skal man i øvrigt bemærke følgende:

Til § 1.

Bortset fra redaktionelle Ændringer svarer Paragraffen til Lovens § 10.

I Overensstemmelse med Reglen i Paragraffens 1. Pkt. har der i Tidens Løb uddannet sig en fast Praksis, som paa tilfredsstillende Maade bestemmer Retslægeraadets Virksomhedsomraade og afgrænser det overfor Sundhedsstyrelsens. Bestemmelsen foreslaas derfor bibeholdt.

Udvalget har overvejet, om der burde gives private Personer Adgang til — som Regel gennem deres Sagfører — at afæske Raadets Erklæring i Sager, som endnu ikke er indbragt for Retten. Man er enig om, at en saadan Spørgsmaalsret maa antages undertiden at kunne medføre, at Retssag undgaas; men Udvalget har dog ikke ment at burde stille Forslag om Ændring i den gældende Regel paa dette Punkt, idet en Adgang for private til at stille Spørgsmaal til Raadet meget ofte vilde føre til, at Sagerne blev forelagt Raadets utilstrækkeligt eller ensidigt oplyst, hvilket vilde nødvendiggøre fornyede Forelæggelser for Raadet. Herved vilde dettes Arbejde efter Udvalgets For-

mening blive forøget betydeligt, uden at det kan antages, at den udvidede Spørgsmaalsret vilde gøre en Nytte, der staar i Forhold hertil.

Man har endvidere overvejet, om det ikke var ønskeligt at søge gennemført en Regel, hvorved Raadet fik *Ret* til at afgive Erklæringer til private, naar vedkommende Sag skønnedes tilstrækkeligt og objektivt oplyst, saaledes at Raadet fik Adgang til i modsat Fald at afvise Sagen. En saadan Regel vilde vel forekomme Udvalget mindre betænkelig end den foran antydede Spørgsmaalsret; men Udvalget har dog ej heller ment at burde stille Forslag om Lovfæstelse af denne Regel, idet den formentlig ofte vilde stille Raadet vanskeligt med Hensyn til, om en Sag bør afvises eller ej, og uden Grund udsætte Raadet for Kritik, hvad enten dette vælger det ene eller det andet af disse Alternativer. Lovens Regel, hvorefter alene nærmere angivne Myndigheder har Ret til at afæske Raadets Erklæringer, har i det hele virket tilfredsstillende, og man har derfor ment at burde blive staaende ved denne Regel.

Til § 2.

Den tilsvarende Bestemmelse findes i Lovens § 3.

Stk. 1. Den meget betydelige Stigning i Retslægeraadets Arbejde, som har fundet Sted siden Raadets Oprettelse, og for hvilken der nærmere er redegjort ovenfor, har foranlediget, at Udvalget stiller Forslag om, at Raadets Medlemstal udvides fra 3 til 7.

Medlemmerne, der som hidtil tænkes udnævnt af Kongen, foreslaas udnævnt for 6 Aar ad Gangen, medens de efter den nugældende Lov udnævnes for 10 Aar. Grunden hertil er bl. a., at man finder det mindre hensigtsmæssigt at nyudnævne et Medlem, der nærmer sig 70 Aars Alderen, for en 10 Aars Periode. Den foreslaaede Funktions-tid er i øvrigt den samme som Funktions-tiden for Sundhedsstyrelsens Konsulenter, jfr. § 8, Stk. 1, i Lov Nr. 182 af 23. Juni 1932,